

## Hồi thứ mười hai

### Tỷ võ, đâm chết Tiểu Lương Vương Phá võ trường, Nhạc Phi thoát hiểm

Sài Quế tự biết rằng bài đao luận của mình không ra gì nên chỉ đứng đưa mắt cầu cứu Trương Bang Xương.

Quả nhiên, Trương Bang Xương quay qua thách đố Nhạc Phi:

– Thôi được rồi, ta cũng chẳng cần đếm xỉa đến chữ nghĩa của ngươi làm gì nữa. Bây giờ ta hỏi ngươi: Vậy ngươi dám thi võ thuật với Sài Vương không?

Nhạc Phi thưa:

– Lão gia đã dạy tôi đâu dám chẳng vâng?

Tông Lưu Thú thấy thế trong lòng mừng thầm:

“Nếu tỷ thí cung tiễn thì nhất định Nhạc Phi phải thắng.”

Tông Trạch sai quân đem bia dựng ra cách xa chừng một trăm hai chục bước, Sài Vương thấy dựng bia xa quá vội bước đến thưa với Bang Xương:

– Việc cung tiễn thì tôi xin nhường cho Nhạc Phi bắn trước.

Bang Xương quay lại bảo nhỏ kẻ tả hữu:

– Chúng bay hãy lên nơi bia ra cho xa đến hai trăm bước cho ta, nếu Nhạc Phi thấy xa không dám bắn thì ta đuổi quách nó ra cho rồi.

Nhưng Nhạc Phi chẳng chút nao núng, chàng vâng lệnh xuống thềm khai cung giữa đám anh hùng. Cung trương như mặt nguyệt, tên bắn tựa sao bay. Chàng bắn luôn chín mũi đều trúng đích hồng tâm, cò phất, trống đánh vang tai.

Kẻ giữ bia đem lại cho Trương Bang Xương xem và nói:

– Người võ sĩ này bắn giỏi lắm.

Sài Quế nghĩ thầm:

“Thi cung tiễn thì chắc ta thua hẳn rồi, chi bằng xin tỷ võ với hắn, ta sẽ tìm lời dụ dỗ, nếu hắn chịu thì thôi, bằng không thì ta thừa kế giết quách hắn đi cho xong.”

Nghĩ vậy Sài Quế lớn tiếng bẩm:

– Nhạc Phi đã bắn trúng rồi, tôi có bắn trúng nữa cũng không biết ai cao ai thấp, vậy tôi xin thí võ với y mới định hơn thua được.

Trương Bang Xương chấp thuận ngay. Sài Quế nắm đao lên ngựa tới chỗ giáo trường kêu Nhạc Phi bảo:

– Ngươi hãy đến lĩnh giáo đường đao của ta đây.

Nhạc Phi tuy võ nghệ cao cường nhưng thấy Sài Quế là một vị Phan vương, nếu thắng tay chiến đấu thì sợ phạm thượng chăng? Trong lòng chàng phân vân vô cùng, nhưng vẫn gượng gạo cầm thương lên ngựa ra về sợ sệt.

Mọi người đứng ngoài xem thấy thái độ của Nhạc Phi như vậy xúm nhau bàn tán:

“Tên võ sinh mà thí võ với Phan vương thì chắc chắn phải thua rồi.”

Ông Tông Trạch thấy Nhạc Phi đến chỗ giáo trường mà sợ sệt như vậy thì giận và trách thầm:

– Thật là vô dụng, uổng công ta săn sóc lắm.

Nhạc Phi vừa đến, Sài Vương lại nói nhỏ:

– Nếu ngươi biết điều giả thua chạy, thì cô gia sẽ trọng thưởng, bằng không nhất định tính mạng ngươi khó bảo toàn.

Nhạc Phi nói:

– Vương đã dạy vậy, lẽ ra tôi vâng lời mới phải, nhưng vì hôm nay là ngày khảo hạch, chẳng phải chỉ một mình tôi thôi, xin ngài hãy nhìn kỹ anh hùng tụ hội rất nhiều. Biết bao năm công phu luyện tập chỉ trông cho đến ngày nay để lập công danh cho hiển vinh tông tổ. Vả chẳng Ngài đường đường một vị Phan vương phú quý vinh dự, lẽ nào đi tranh chức Trạng võ với cử tử làm chi, có phải là trên đã phụ lòng Thiên tử cầu hiền còn dưới lại khuất lấp anh hùng, thiếu kẻ ra đền nợ nước. Thế thì đúng ra Vương nên nhượng lại cho tôi mới phải, xin Ngài xét lại.

Sài Quế nghe nói nổi giận, mắng:

– Ta đã ôn tồn khuyên dỗ ngươi, đã không bằng lòng thì thôi, ngươi lại còn hàm hồ loạn ngôn thế sao?

Rồi thỉnh lĩnh chém Nhạc Phi một đao, Nhạc Phi vùng thương đỡ khỏi. Sài Quế lại bồi thêm một đao nữa. Nhạc Phi cầm thương gạt ngang qua bên hữu.

Sài Quế không giết được, càng căm gan hơn, bèn vận hết thần lực chém luôn sáu bảy đao một lượt, buộc lòng Nhạc Phi phải đưa ngón võ “Đồng Tử Bảo Tâm” ra đón đỡ đủ bốn mặt Đông Tây Nam Bắc nên Sài Quế chém không trúng một đường nào cả.

Sài Quế liền dừng đao quay ngựa lại bước đến thính đường bẩm:

– Nhạc Phi võ nghệ tầm thường quá, làm sao thượng mã giao phong cho được.

Trương Bang Xương phụ họa:

– Ta cũng nhận thấy võ nghệ Nhạc Phi chẳng bằng Phan vương. Nhạc Phi cưỡi ngựa chạy theo đến nơi xuống ngựa quỳ sau Sài Quế, Tông Lưu Thú thấy vậy kêu Nhạc Phi nói:

– Võ nghệ người như vậy mà mơ ước công danh sao được?

Nhạc Phi bẩm:

– Bẩm đại lão gia, chẳng phải là võ nghệ tôi chẳng được tinh thông, song chỉ vì tôi với Sài vương có tôn ty chi phận, nên tôi chẳng dám giao đấu thực sự đó thôi.

Tông Trạch bĩu môi đáp:

– Nếu vậy người đừng đến đây chịu khảo thí.

Nhạc Phi lại thưa:

– Ba năm mới gặp hội một kỳ, lẽ nào tôi lại chẳng đi? Nhưng tôi tưởng khảo thí là cầm cung lên ngựa, múa đao thương cho trúng cách mà định liệt ưu, chứ như nay tôi với Phan vương thượng trận giao phong, hễ lưỡng hổ tranh hùng sao cho khỏi một con bị tử thương. Như Phan vương giết tôi chết thì chẳng nói làm chi, bằng tôi sảy tay giết chết Phan vương thì dễ gì êm xuôi? Tôi tin chắc lúc ấy chẳng những một mình tôi mà cả thân tộc tôi cũng đều bị hại nữa.

Nay xin các vị chủ khảo làm chứng cho chúng tôi, hai bên lập một tờ giao kết sinh tử, hễ ai chết nấy chịu, không bồi thường nhân mạng, thì tôi mới dám giao thủ.

Tông Trạch nghe Nhạc Phi nói một hồi rồi gật đầu nói:

– Nói như thế cũng phải, vì cổ nhân có nói “Tráng sĩ lâm trận không chết cũng bị thương”, Sài Quế, người có bằng lòng không?

Sài Quế còn do dự, Bang Xương đã nói tiếp:

– Nhạc Phi quả là người lợi khẩu, ta xem người có tài cán chi mà dám làm điều tuyệt mạng như vậy?

Rồi quay lại bảo Sài Quế:

– Vậy Sài Quế hãy lập tờ giao kết sinh tử đi để cho nó có chết nó cũng thỏa mãn và cho các cử tử kia vui lòng hàng phục đồng thời che lấp tiếng thị phi.

Sài Quế không biết tính sao, túng thế phải viết tờ giao kết. Nhạc Phi cũng làm một tờ, có bốn quan đại thần chủ khảo làm chứng và đóng dấu trong mỗi tờ.

Tờ của Sài Vương thì giao cho Nhạc Phi cầm, tờ của Nhạc Phi thì giao cho Sài Vương giữ. Nhưng Sài Vương giao cho Bang Xương cầm giùm, Nhạc Phi thấy vậy cũng trao tờ giao kết trong tay mình cho ông Tông Trạch, Tông Trạch lắc đầu nói:

– Tờ giấy này là bản mạng người, người phải giữ lấy chớ nên giao cho lão có hại.

Hai người bước xuống dưới thềm, Nhạc Phi nói:

– Tờ của Ngài Phan vương thì Thái sư cầm giữ, còn tờ của tôi thì Tông lão gia không chịu cầm cho tôi, vậy để tôi giao tờ ấy cho bằng hữu của tôi, rồi tôi sẽ trở lại.

Nhạc Phi bước ra chỗ anh em đứng, gọi Thang Hoài bảo:

– Nếu như Tiểu Lương Vương có thua anh thì anh em phải coi chừng chỗ trưởng phòng kia kéo chúng đánh lên ta đây.

Rồi gọi Trương Hiến đến dặn:

– Như trong trưởng phòng có kẻ ra tay thì đệ phải ra sức ngăn cản còn Vương đệ thì phải giữ lấy cửa giáo trường mà chờ ta. Bằng ta bị Sài Quế giết chết thì nhật xác về chôn, còn như ta bại trận thì phá cửa giáo trường cho ta chạy. Còn việc giấy giao kèo sinh tử này xin đệ giữ cho cẩn thận, nếu làm mất thì tính mạng ta chẳng còn, xin chú đệ hãy nhớ.

Nhạc Phi dặn dò anh em xong, liền trở lại chỗ giáo trường. Thiên hạ cùng các cử tử đứng bao vòng xem rất đông đảo.

Khi Sài Quế lập tờ giao kết sinh tử trao cho Nhạc Phi rồi thì trở lại trưởng phòng trong lòng lo lắng chẳng yên.

Đây là chỗ giáo trường chứ chẳng phải trận mạc chi mà lập trưởng phòng? Nhưng vì Sài Quế là một vị Phan vương chẳng phải như cử tử tầm thường khác, hơn nữa y đã lo lót với mấy lão gian thần nên muốn lập gì mà chẳng được, vả lại y có ý làm dữ nên phải phòng xa, lập trưởng phòng để mai phục kẻ bộ hạ mình, phòng khi bất trắc có chúng nó phò tá.

Khi Sài Quế đến trưởng phòng thì tập hợp gia tướng lại bảo:

– Nay cô gia muốn ứng thí để đoạt chức Trạng võ, chẳng ngờ Nhạc Phi nó lập “sinh tử trạng” mà tỷ thí với ta. Như cô gia giết nó được thì chẳng nói làm chi, bằng nó hại cô gia thì các người tính sao?

Gia tướng đồng thanh nói:

– Nhạc Phi có mấy cái đầu mà dám hại Lương Vương? Như nó ỷ sức mạnh thì chúng tôi xông ra băm xác nó cho rồi. Trong triều đã có Trương Thái sư làm chủ và có mấy ông kia đỡ đầu, chúng mình lo gì.

Phan vương gạt đầu tỏ vẻ đắc ý rồi giục ngựa thẳng ra giáo trường, lúc ấy Nhạc Phi cũng vừa đến.

Phan Vương trông thấy Nhạc Phi lúc bấy giờ oai phong lẫm lẫm chứ không phải khiếp sợ như lúc nãy, trong lòng hơi hồi hộp bèn nói với Nhạc Phi:

– Nhạc cử tử hãy theo lời ta hoà đi là hơn, vì khi ta được Trạng võ thì người cũng được Thám hoa hay Bảng Nhãn cũng tốt lắm rồi.

Nhạc Phi đáp:

– Điều ấy tưởng tôi đã nói nhiều với Vương gia lúc nãy rồi. Vả chẳng mười năm khổ công rèn luyện mới nên danh học trò, hơn nữa trong hội thi này đâu phải một mình tôi? Nếu làm như vậy có nên danh phận cũng không ai phục đâu.

Sài Vương nghe qua nổi giận vung đao chém liên. Nhạc Phi giờ Lịch Tuyền thương vừa gạt ngang một cái Sài Vương đã bị dội ngược lại rung động cả toàn thân, trong lòng kinh hãi song cũng ráng sức bình sinh lao mình tới chém một đao nữa. Nhạc Phi cũng đưa thương lên đỡ. Sài Vương trông thấy Nhạc Phi chỉ đỡ mà thôi tưởng chàng không dám đâm mình nên vung đao chém lia lịa.

Nhạc Phi nổi giận nói:

– Sài Quế, ta tưởng ngươi là một Vương gia nên ta chẳng nỡ, ngờ đâu ngươi lại không biết điều gì cả. Vậy đừng trách ta sao ra tay độc ác đây nhé.

Sài Vương nghe Nhạc Phi gọi tên tục mình thì nổi nóng quát mắng:

– Nhạc Phi, ngươi quả là loại cẩu đầu. Sao ngươi dám mạo phạm đến tính danh của ta? Ta quyết phân mi ra muôn mảnh mới hả giận.

Nói rồi nghiêng răng vận đủ mười thành công lực nhắm ngay đầu Nhạc Phi chém xuống một đao thật mạnh quyết hạ thủ cho kỳ được, nhưng Nhạc Phi đã gạt ngang một cái khiến Sài Quế quay mấy vòng, thừa thế Nhạc Phi đâm một thương trúng ngay giữa ngực. Sài Quế ngã nhào xuống ngựa, máu phun ra có vòi, chỉ còn giãy giụa mấy cái rồi im lìm, hồn lìa khỏi xác.

Thiên hạ đứng xem cùng các cử tử đều vỗ tay rầm rộ khen hay. Các quan tuần trường cùng bọn vệ binh trông thấy thế đều biến sắc mặt, vội bảo lính hộ vệ phải coi giữ lấy Nhạc Phi đừng để cho chàng tẩu thoát.

Nhưng Nhạc Phi vẫn thản nhiên như thường, chàng nhảy xuống ngựa buộc dây cương vào cán thương rồi đứng đó chờ lệnh.

Tuần trường quan chạy đến phi báo với mấy quan giám khảo:

– Nhạc Phi đã đâm chết Phan vương rồi, xin quý thượng quan định liệu.

Tông Lưu Thú nghe báo vẫn làm thính, nhưng trong lòng hơi sợ hãi. Còn Trương Bang Xương thì thất kinh hồn vía rụng rời vội sai quân trói Nhạc Phi lại tức tốc.

Tả hữu tuần lệnh chạy ra giáo trường thì thấy bọn thủ hạ của Sài Vương tay cầm gươm giáo đang lăm le muốn xông ra báo thù cho chủ. Thang Hoài vội vàng cầm thương lên ngựa chạy bay ra chặn lại.

Ngưu Cao cùng múa song giản chạy đến thét lớn:

– Nhạc Phi đâm Sài Vương chết vẫn còn có chỗ công luận chứ bọn ngươi ỷ sức mạnh thì chúng ta chẳng dung đâu.

Gia tướng thấy tình thế không ổn muốn chạy quật ra phía sau thì có Trương Hiên cầm cây liêm thương cản lại. Bọn chúng bèn giật phá trướng phòng hư hết phân nửa.

Trương Hiến quát lớn:

– Các người muốn động thủ phải không? Nếu các người muốn làm dữ thì anh em ta sẽ giết không chừa một đứa đấy.

Bọn thủ hạ Sài Quế khiếp nhược không dám lộ ra một tên. Kể thấy quân đao phủ dẫn Nhạc Phi đi, chúng đoán chắc là Trương Thái sư sẽ gia hình nên yên tâm không rợn lên như lúc nãy nữa. Còn Ngưu Cao thì trông thấy Nhạc Phi bị quân đao phủ dẫn đi chàng thất kinh hồn vía vội chạy theo.

Đến nơi, Ngưu Cao lại nghe Trương Bang Xương truyền lệnh đem chém Nhạc Phi lấy đầu thì chúng, chàng toan xông vào cản trở. Bỗng nghe Tông Lưu Thú quát:

– Hãy dẫn ra hết!

Rồi giơ tay nắm áo Trương Bang Xương gần giọng:

– Tại sao lại truyền lệnh chém Nhạc Phi hả? Thiết tưởng hai bên đã lập trạng thư giao kết với nhau thì ai chết nấy chịu chứ còn nói năng gì nữa. Chẳng lẽ chúng mình thì chúng đóng dấu vào tờ giấy rồi đem Nhạc Phi ra giết, cử tử coi chúng ta ra gì nữa? Và như vậy chúng ta có thể bị hại nữa là khác. Chi bằng việc đâu còn có đó, để về tâu lại với thánh thượng, chờ lệnh trên định đoạt.

Bang Xương vẫn một thái độ hần học:

– Không thể như thế được. Nhạc Phi là một kẻ võ sinh dám giết chết một vị Phan Vương? Quả là kẻ vô quân, vô phụ, loạn thần tặc tử, ai ai cũng đều giết được hà tất phải tâu vua làm gì?

Dứt lời lại truyền quân đao phủ đem Nhạc Phi chém cho mau.

Quân đao phủ tuân lệnh áp lại toan ra tay thì Ngưu Cao xông vào hét lớn:

– Hãy nghe ta nói đã. Thử hỏi thiên hạ anh hùng đến đây hôm nay ai mà chẳng vọng tưởng hai chữ công danh? Nay Sài Vương ỷ thế ra tranh chức, rủi bị Nhạc Phi võ nghệ cao cường đâm chết, đáng lẽ ra Nhạc Phi phải được chức Võ Trạng mới phải, sao lại còn bị đem chém, thế thì anh em tôi đây không phục tý nào cả. Chẳng lẽ chốn này là chỗ phình phờ lừa gạt như vậy sao? Chi bằng giết quách bọn quan ôn dịch này cho hết, rồi chúng ta đến hoàng đế mà khiếu nại.

Nói dứt lời, Ngưu Cao vung song giản đánh ngã cây cột cờ để hăm dọa.

Các cử tử đứng bao vây xung quanh cũng cùng la lên phụ họa:

– Trong ba năm mới mở hội một kỳ để tuyển chọn anh tài, Sài Vương ỷ thế, cậy thần ra cướp giật chức Trạng võ tức là muốn dìm chúng ta xuống đáy biển rồi, chẳng lẽ ta nhịn thua sao?

Rồi mỗi người một tiếng hò nhau vang dội một góc trời. Cây cột cờ kia lại ngã xuống vang lên tiếng động như long trời lở đất, người ta cảm thấy có sức mạnh không gì cản nổi.



Bấy giờ Tông Lưu Thú buông Trương Thái sư ra và nói:

– Thái sư đã nghe các cử tử nói đó không? Thái sư có giỏi thì giết Nhạc Phi đi, tôi cũng không can thêm nữa.

Ba vị giám khảo kia bấy giờ mới xuống nước, mặt ông nào cũng tái mét cắt không còn giọt máu, vội xúm lại năn nỉ Tông Lưu Thú:

– Sự việc đến nước này thì nguy cho chúng tôi lắm, xin Nguyên Nhung lo liệu giùm. Vẫn biết ba anh em tôi với Nguyên Nhung cũng đều lĩnh mạng triều đình, song chỉ có lệnh Nguyên Nhung thì cử tử mới chịu phục mà thôi.

Rồi ông lại quay qua dặn quân đao phủ:

– Chúng bay phải chờ lệnh Nguyên soái chứ đừng làm càn mà phạm quốc pháp đấy.

Các cử tử nghe nói có lệnh của Tông Lưu Thú thì im lặng đóng tai nghe, nhưng ông ta vẫn làm như không thềm nói gì hết.

Bang Xương lại bước tới trước mặt Tông Lưu Thú dụ giọng:

– Mặc tình Nguyên Nhung liệu định thế nào chúng tôi cũng theo cả.

Lưu Thú nói:

– Bấy giờ nhân tình không phục toan làm loạn lên rồi, dù có viết sớ tâu lên vua cũng không kịp nữa, chỉ bằng thả Nhạc Phi ra cho bọn cử tử hài lòng cái đã rồi chúng mình sẽ toan liệu sau.

Ba người liền gật đầu ưng chịu ngay, vội sai mở trói cho Nhạc Phi.

Nhạc Phi thấy mình được thoát khỏi tai nạn lật đật lấy thương giáp nhảy phốc lên lưng ngựa chạy thoát ra ngoài không kịp nói một tiếng tạ ơn. Ngưu Cao cùng các huynh đệ cũng chạy theo. Vương Quới đứng giữa giáo trường chờ cho anh em chạy hết chàng mới phá cửa giáo trường tâu thoát.

Chỉ trong chốc lát, giáo trường nhộn nhịp trở nên hoang vắng, các cử tử thì kéo nhau về hết, chỉ còn gia tướng của Sài Quế lo nhặt xác của chủ tướng.